

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 18. september 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
Forenede sager C-83/19 C-127/19 C-195/19	<p>Asociația “Forumul Judecătorilor din România” m.fl. (Rumænien – CVM)</p> <p><u>Emne:</u> Rumænien og Bulgariens overholdelse af samarbejds- og verifikationsmekanismen, herunder retsstatsprincippet</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, anses for en retsakt udstedt af en EU-institution som omhandlet i artikel 267 TEUF, som kan fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol? 2. Er indholdet, karakteren og varigheden af den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, omfattet af anvendelsesområdet for traktaten om Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union, som Rumænien undertegnede i Luxembourg den 25. april 2005? Er kravene i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af denne mekanisme, bindende for Rumænien? 3. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union fortolkes således, at medlemsstaterne forpligtes til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten, dvs. garantier for en uafhængig disciplinær procedure for rumænske dommere, hvor der ikke foreligger nogen risiko for politisk påvirkning af sådanne procedurers forløb, f.eks. ved at regeringen</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	23.09.20

	<p>direkte, herunder foreløbigt, udpeger ledelsen i Inspectia Judiciară (retsinspektoratet, Rumænien)?</p> <p>4. Skal artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union fortolkes således, at medlemsstaterne har pligt til at opfylde de retstatskriterier, som også er fastsat i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, i forbindelse med procedurer, hvor regeringen direkte, herunder foreløbigt, udpeger ledelsen i Inspectia Judiciară (retsinspektoratet, Rumænien)?</p>			
--	---	--	--	--

C-291/19	<p>SO (Rumænien – CVM)</p> <p><u>Emne:</u> Rumænien og Bulgariens overholdelse af samarbejds- og verifikationsmekanismen, herunder retsstatsprincippet</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Europa-Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, anses for en retsakt udstedt af en EU-institution som omhandlet i artikel 267 TEUF, som kan fortolkes af Domstolen?</p> <p>2. Er kravene i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af denne mekanisme, bindende for Rumænien, især (men ikke alene) hvad angår behovet for at gennemføre lovændringer, som er forenelige med MSK's konklusioner samt med henstillingerne fra Venedigkommissionen og Europarådets Sammenslutning af Stater mod Korruption?</p> <p>3. Skal artikel 2, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union, fortolkes således, at Rumæniens forpligtelse til at opfylde kravene i de rapporter, som udarbejdes inden for rammerne af den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, er omfattet af medlemsstatens forpligtelse til at overholde retsstatsprincippet?</p> <p>4. Er princippet om domstolenes uafhængighed, der er fastsat i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som fortolket i Den Europæiske Unions Domstols praksis (dom (Store Afdeling) af 27.2.2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117), til hinder for, at der oprettes en afdeling for efterforskning af overtrædelser begået inden for retsvæsenet i tilknytning til anklagemyndigheden ved Înalta Curte de Casație și Justiție, henset til reglerne for udnævnelse/afsættelse af de anklagere, der er ansat i denne afdeling, reglerne for udøvelse af funktioner i forbindelse med denne afdeling samt den måde, hvorpå kompetencen fastlægges, herunder det begrænsede antal stillinger i denne afdeling?</p> <p>5. Er artikel 47 [stk. 2] i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder vedrørende retten til en retfærdig rettergang inden en rimelig frist til hinder for, at der oprettes en afdeling for efterforskning af overtrædelser begået inden for retsvæsenet i tilknytning til anklagemyndigheden ved Înalta Curte de Casație și Justiție, henset til reglerne for udøvelse af funktioner i forbindelse med denne afdeling samt den måde, hvorpå kompetencen fastlægges, herunder det begrænsede antal stillinger i denne afdeling?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	23.09.20
----------	--	---	----	----------

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
Forenede sager C-724/18 og C-727/18	<p>Cali Apartments m.fl.</p> <p>1) Foretager en operatør af en internetvideoplatform, på hvilken brugere stiller videoer med ophavsretligt beskyttet indhold til rådighed for almenheden uden rettighedshaverens samtykke, en overførselsbehandling som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF, når</p> <ul style="list-style-type: none"> – platformen giver operatøren reklameindtægter, – uploadingen foregår automatisk og uden at operatøren forinden ser eller kontrollerer den, – operatøren ifølge brugsbetingelserne får en global, ikke-eksklusiv og vederlagsfri licens til videoerne i hele videoens lagringsperiode, – operatøren i brugsbetingelserne og i forbindelse med uploadingen henviser til, at der ikke må lægges indhold ind, der krænker ophavsretten, – operatøren stiller hjælpemidler til rådighed, hvormed rettighedshaveren kan blokere krænkende videoer, – operatøren organiserer søgeresultaterne på platformen i form af ranglister og indholdskategorier og viser registrerede brugere en oversigt, der er indrettet efter disses tidligere sete videoer, og som indeholder videoer, der anbefales dem for så vidt som operatøren ikke har noget specifikt kendskab til, at der er indhold tilgængeligt, som udgør en krænkelse af ophavsretten, eller operatøren – når denne har fået kendskab til dette indhold – omgående sletter det eller omgående blokerer adgangen hertil? <p>(...)</p>	Erhvervsstyrelsen Transport- og Boligministeriet	Dom	22.09.20
C-777/18	<p>Vas Megyei Kormányhivatal</p> <p>1) Udgør en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede – som i forbindelse med godtgørelse af udgifter til grænseoverskridende sundhedsydelse udelukker muligheden for efterfølgende at give tilladelse til sundhedsydelser leveret i en anden medlemsstat uden forhåndstilladelse, herunder når der, såfremt forhåndstilladelsen afventes, foreligger en reel risiko for en uoprettelig forværring af patientens helbred – en restriktion, som er i strid med artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF)?</p> <p>2) Er en medlemsstats tilladelsesordning – som i forbindelse med godtgørelse af udgifter til grænseoverskridende sundhedsydelser udelukker muligheden for efterfølgende at give tilladelse til sundhedsydelser leveret i en anden medlemsstat uden forhåndstilladelse, herunder når der, såfremt forhåndstilladelsen afventes, foreligger en reel risiko for en uoprettelig forværring af patientens helbred – forenelig med nødvendighedsprincippet og rimelighedsprincippet, som er fastsat i artikel 8, stk. 1, i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser samt princippet om fri bevægelighed for patienter?</p> <p>3) Er en national lovgivning – som uanset helbredstilstanden hos den patient, der indgiver anmodningen, fastsætter en sagsbehandlingsfrist på 31 dage, såfremt den kompetente myndighed giver forhåndstilladelse, og en frist på 23 dage, såfremt nævnte myndighed nægter den – forenelig med kravet</p>	Beskæftigelsesministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	23.09.20

	<p>om en rimelig frist for sagsbehandlingen, som tager hensyn til patientens helbredstilstand, hvor meget det haster og individuelle omstændigheder, som fastsat i artikel 9, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser? Med hensyn til anmodningen kan myndigheden undersøge, om sundhedsydelsen er omfattet af den sociale sikring og, såfremt dette er tilfældet, om den kan leveres inden for en tidsfrist, som er lægeligt forsvarlig, af en sundhedstjenesteyder, der er offentligt finansieret, mens myndigheden, såfremt dette ikke er tilfældet, undersøger kvaliteten, sikkerheden og omkostningseffektiviteten af den ydelse, som den af patienten angivne sundhedstjenesteyder leverer.</p> <p>4) Skal artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at der kun kan anmodes om godtgørelse af udgifter til grænseoverskridende sundhedsydelser, hvis patienten indgiver en anmodning om forhåndstilladelse til den kompetente institution? Eller udelukker artikel 20, stk. 1, i sådan et tilfælde i sig selv ikke muligheden for efterfølgende at indgive en anmodning om tilladelse med henblik på godtgørelse af udgifterne?</p> <p>5) Er en situation, hvor en patient rejser til en anden medlemsstat med en tid til en lægeundersøgelse og en foreløbig tid til en eventuel operation eller et eventuelt lægeligt indgreb dagen efter lægeundersøgelsen, og operationen eller det lægelige indgreb foretages på grund af patientens helbredstilstand, omfattet af anvendelsesområdet for artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger? Er det i så fald i henhold til artikel 20, stk. 1, muligt efterfølgende at indgive en anmodning om tilladelse med henblik på godtgørelse af udgifterne?</p> <p>6) Er en situation, hvor en patient rejser til en anden medlemsstat med en tid til en lægeundersøgelse og en foreløbig tid til en eventuel operation eller et eventuelt lægeligt indgreb dagen efter lægeundersøgelsen, og operationen eller det lægelige indgreb foretages på grund af patientens helbredstilstand, omfattet af begrebet planlagt behandling som omhandlet i artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger? Er det i så fald i henhold til artikel 26 muligt efterfølgende at indgive en anmodning om tilladelse med henblik på godtgørelse af udgifterne? Kræver lovgivningen i forbindelse med akut, livsvigtig behandling som omhandlet i artikel 26, stk. 3, ligeledes en forhåndstilladelse for det i artikel 26, stk. 1, omhandlede tilfælde?</p>			
C-355/19	<p>Asociația "Forumul Judecătorilor din România" e.a.</p> <p>1. Skal den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, anses for en retsakt udstedt af en EU-institution som omhandlet i artikel 267 TEUF, som kan fortolkes af Domstolen?</p>	Justitsministeriet	GA	23.09.20

	<p>2. Er indholdet, karakteren og varigheden af den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, omfattet af anvendelsesområdet for traktaten om Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union, som Rumænien undertegnede i Luxembourg den 25. april 2005? Er kravene i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af denne mekanisme, bindende for Rumænien?</p> <p>3. Skal artikel 2 TEU fortolkes således, at medlemsstaterne har pligt til at opfylde de retsstatskriterier, som også er fastsat i de rapporter, som udarbejdes inden for rammerne af den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Europa-Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, såfremt der ved en hasteprocedure oprettes en afdeling af anklagemyndigheden for alene efterforskning af overtrædelser begået inden for retsvæsenet, som særligt er bekymrende i forhold til spørgsmålet om korrupsionsbekæmpelse, og som kan anvendes som endnu et instrument til at true og lægge pres på retsembedsmænd?</p> <p>4. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEUF fortolkes således, at medlemsstaterne forpligtes til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten, således at der ikke foreligger nogen risiko for politisk påvirkning af straffesager vedrørende overtrædelser begået inden for retsvæsenet, såfremt der ved en hasteprocedure oprettes en afdeling af anklagemyndigheden for alene efterforskning af overtrædelser begået inden for retsvæsenet, som særligt er bekymrende i forhold til spørgsmålet om korrupsionsbekæmpelse, og som kan anvendes som endnu et instrument til at true og lægge pres på retsembedsmænd?</p>			
T-510/18	<p>Kaddour mod Rådet Påstande: — 2018-foranstaltningerne annulleres, for så vidt som de vedrører Dr. Khaled Kaddour. — Rådet tilpligtes at betale de af Dr. Khaled Kaddour afholdte sagsomkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	23.09.20
T-472/19	<p>BASF mod Kommissionen Påstande: —Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2019) 4336 final af 6. juni 2019 om markedsføringstilladelser for humanmedicinske lægemidler, der indeholder »Omega 3 syreethylestere« til oral anvendelse ved sekundær forebyggelse af hjerteinfarkt, jf. artikel 31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF annulleres i sin helhed, eller for så vidt som den vedrører sagsøgeren. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Sundheds- og Ældreministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	23.09.20
T-549/19	<p>Medac Gesellschaft für klinische Spezialpräparate mod Kommissionen Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	23.09.20
T-727/19	<p>Basaglia mod Kommissionen Påstande: Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Europa-Kommissionens afgørelse C(2019) 6474 final af 4. september 2019, som er truffet i henhold til artikel 4 i gennemførelsesbestemmelserne til forordning (EF) nr. 1049/2001, annulleres.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	23.09.20

C-471/18 P	<p>Esso Raffinage mod Det Europæiske Kemikalieagentur (appel)</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 8. maj 2018 i sag T-283/15 ophæves.</p> <p>— Sagen afvises.</p> <p>— Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for Domstolen og Retten.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	24.09.20
C-223/19	<p>EBN</p> <p>1. Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (herefter »direktiv 79/7/EØF«) og/eller direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv bestemmelser i en medlemsstat, der medfører, at et væsentligt større antal mænd end kvinder, der har ret til en arbejdsmarkedspension, ved udbetaling af den pågældende arbejdsmarkedspension behandles således, at den tidligere arbejdsgiver skal tilbageholde beløb og har ret til at anvende disse frit, og er sådanne bestemmelser udtryk for en forskelsbehandling som omhandlet i nævnte direktiver?</p> <p>2. Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv bestemmelser i en medlemsstat, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, idet medlemsstatens bestemmelser udelukkende indebærer økonomiske byrder for ældre personer, der i henhold til en aftale har et privatretligt krav på ydelse af en arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning, hvorimod yngre og helt unge personer, der har indgået arbejdsmarkedspensionsaftaler, ikke påføres nogen økonomiske byrder?</p> <p>3. Såfremt medlemsstatens bestemmelser ikke indebærer nogen former for forskelsbehandling, der er forbudt i henhold til direktiv 79/7/EØF, direktiv 2000/78/EF og direktiv 2006/54/EF, finder bestemmelserne i chartret om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), navnlig forbuddene mod forskelsbehandling i henhold til chartrets artikel 20 og 21, da anvendelse på arbejdsmarkedspensioner?</p> <p>4. Skal chartrets artikel 20 ff. fortolkes således, at disse regler er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, der gennemfører EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, og som er udtryk for forskelsbehandling på grund af køn, alder, formueforhold eller andre forhold, f.eks. de ejendomsforhold, der gør sig gældende for deres tidligere arbejdsgiver, af personer, der har et privatretligt krav på en arbejdsmarkedspension, i forhold til andre personer, der har et krav på en arbejdsmarkedspension, og forbyder chartret sådanne former for forskelsbehandling?</p> <p>5. Er nationale bestemmelser, som kun pålægger en lille gruppe af personer, der har et kontraktmæssigt krav på en arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning, en pligt til at erlægge finansielle ydelser til deres tidligere arbejdsgiver, når disse bestemmelser kun omfatter personer med høj arbejdsmarkedspension, også udtryk for en forskelsbehandling på grund af formueforhold i henhold til chartrets artikel 21?</p>	Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og om Kompetencestyrelsen	Dom	24.09.20

	<p>6. Skal chartrets artikel 17 fortolkes således, at denne regel er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorved der direkte ved lov og uden erstatning foretages et eksproprierende indgreb i en aftale mellem to private parter om arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning til skade for en tidligere arbejdstager i en virksomhed, der har truffet foranstaltninger med henblik på at sikre arbejdsmarkedspensionen og som ikke er i økonomiske vanskeligheder?</p> <p>7. Udgør det forhold, at der for så vidt angår en person, som har krav på en arbejdsmarkedspension, ved lov pålægges den tidligere arbejdsgiver en pligt til at undlade at udbetale visse dele af det aftalte vederlag (af den aftalte arbejdsmarkedspension), som en tilsidesættelse af aftalefriheden et indgreb i arbejdsgiverens ejendomsret?</p> <p>8. Skal chartrets artikel 47 fortolkes således, at denne regel er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, der foretager en ekspropriation direkte ved lov og ikke indrømmer andre muligheder for at modsætte sig ekspropriationen end at anlægge sag mod den, der drager fordel af ekspropriationen (den tidligere arbejdsgiver, der er debitor i henhold til pensionsaftalen), med påstand om erstatning og tilbagebetaling af det beløb, der er blevet eksproprieret?</p>			
C-398/19	<p>Generalstaatsanwaltschaft Berlin</p> <p>1. Gælder principperne fra EU-Domstolens dom af 6. september 2016 i sagen Petruhhin (C-182/15) om anvendelse af artikel 18 TEUF og 21 TEUF også i et tilfælde, hvor et tredjeland har anmodet om udlevering af en unionsborger, når den retsfulgte person har flyttet midtpunktet for sine livsinteresser til den anmodede medlemsstat på et tidspunkt, hvor vedkommende endnu ikke var unionsborger?</p> <p>2. Følger det af EU-Domstolens dom af 6. september 2016 i sagen Petruhhin (C-182/15), at den medlemsstat, hvor den retsfulgte person er statsborger, og som er blevet underrettet om udleveringsanmodningen, er forpligtet til over for det anmodende tredjeland at fremsætte en begæring om fremsendelse af sagsakterne med henblik på at kunne undersøge, om medlemsstaten vil overtage retsforfølgningen?</p> <p>3. Følger det af EU-Domstolens dom af 6. september 2016 i sagen Petruhhin (C-182/15), at den medlemsstat, over for hvilken tredjelandet anmoder om udlevering af en unionsborger, er forpligtet til at afslå udleveringen og overtage retsforfølgningen selv, såfremt den anmodede medlemsstat har mulighed herfor i henhold til national ret?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet	GA	24.09.20
C-516/19	<p>NMI Technologietransfer</p> <p>1. Kan et selskab med begrænset ansvar, som udøver økonomisk virksomhed, i henhold til artikel 3, stk. 4, i bilag I til forordning nr. 651/2014 anses for ikke at være en lille og mellemstor virksomhed (herefter »SMV«) alene af den grund, at 90% af dets kapital ejes af en fond, i hvis bestyrelse på 17 medlemmer uden ledelsesbeføjelser der sidder to repræsentanter for ministerier, overborgmesteren i en by, rektoren for et universitet, tre professorer ved dette universitet, præsidenten for en anden højere læreanstalt og direktøren for et industri- og handelskammer?</p> <p>2. Er statslige universiteter og højere læreanstalter samt tyske industri- og handelskamre offentlige organer som omhandlet i artikel 3, stk. 4, i bilag I til forordning nr. 651/2014?</p>	Udenrigsministeriet	Dom	24.09.20

	<p>3. Er personer, som arbejder vederlagsfrit i fondens bestyrelse, offentlige organer som omhandlet i artikel 3, stk. 4, i bilag I til forordning nr. 651/2014, alene fordi arbejdet i en offentlig myndighed er deres hovedbeskæftigelse?</p> <p>4. Forudsætter offentlige organers kontrol som omhandlet i artikel 3, stk. 4, i bilag I til forordning nr. 651/2014, at de offentlige organers instanser på grundlag af et retsforhold kan anvise de bestyrelsesmedlemmer, som arbejder vederlagsfrit, en bestemt stemmeadfærd?</p> <p>5. Forudsætter offentlige organers indirekte kontrol af stemmerettighederne, at det er konstateret, at de offentlige organer påvirker bestyrelsesmedlemmerne, således at disse udøver deres stemmeret på den måde, som de offentlige organer har bestemt?</p> <p>6. Øver offentlige myndigheder indirekte kontrol allerede fordi der er mulighed for, at bestyrelsesmedlemmer, som arbejder vederlagsfrit, i forbindelse med deres aktiviteter i bestyrelsen tager hensyn til interesserne hos den offentlige organisation, som de repræsenterer?</p> <p>7. Forudsætter begrebet »kontrolleres [...] i fællesskab« som omhandlet i artikel 3, stk. 4, i bilag I til forordning nr. 651/2014, at der kan konstateres en fælles beslutningstagen hos de offentlige organer med hensyn til stemmerettighederne?</p> <p>8. Afhænger begrebet »kontrolleres« som omhandlet i artikel 3, stk. 4, i bilag I til forordning nr. 651/2014 af fondens faktiske anvendelse af vedtægterne eller af en mulig forståelse af vedtægternes ordlyd?</p>			
C-195/20 PPU	<p>Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof L'article 27, paragraphes 2 et 3, de la décision-cadre 2002/584/JAI du Conseil, du 13 juin 2002, relative au mandat d'arrêt européen et aux procédures de remise entre États membres (JO 2002, L 190, p. 1), telle que modifiée par la décision-cadre 2009/299/JAI du Conseil, du 26 février 2009, (JO 2009, L 81, p. 24), doit-il être interprété en ce sens que le principe de spécialité ne s'oppose pas à une mesure restrictive de liberté prise en raison d'un autre acte commis avant la remise, autre que celui qui constitue le motif de cette remise, lorsque la personne a quitté volontairement le territoire de l'État membre d'émission après la remise, que, plus tard, elle a encore une fois été remise sur le territoire de l'État membre d'émission, par un autre État membre, sur la base d'un nouveau mandat d'arrêt européen, et que le deuxième État membre d'exécution a donné son accord pour que la personne soit poursuivie et condamnée pour cet autre acte et pour que la peine soit exécutée ?</p>	Justitsministeriet	Dom	24.09.20
C-233/19	<p>CPAS de Liège Skal artikel 5 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, sammenholdt med artikel 19, stk. 2, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og dette direktivs artikel 14, stk. 1, litra b), sammenholdt med dommen i sag C-562/13, der blev afsagt den 18. december 2014 af Domstolens Store Afdeling, fortolkes således, at et retsmiddel, der er bragt i anvendelse til prøvelse af en afgørelse, hvorved en tredjelandsstatsborger, der lider af en alvorlig sygdom, pålægges at forlade en medlemsstats område, har opsættende virkning, idet den, der anvender retsmidlet, har gjort gældende, at fuldbyrdelsen af denne</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	30.09.20

	<p>afgørelse kan udsætte vedkommende for en alvorlig risiko for alvorlig og uafvendelig forværring af den pågældendes helbred, – uden at det er fornødent at foretage en vurdering af retsmidlet, idet den blotte indgivelse af dette er tilstrækkeligt til at suspendere fuldbyrdelsen af afgørelsen om udsendelse, – eller skal der foretages en begrænset kontrol af, hvorvidt der foreligger et rimeligt begrundet klagepunkt eller manglende opfyldelse af betingelserne for realitetsbehandling, eller at søgsmålet for Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlænderretlige sager) er åbenbart ugrundet, – eller kræves der en tilbundsående prøvelse fra arbejdsretternes side for at afgøre, om fuldbyrdelsen af denne afgørelse kan betyde, at den, der anvender retsmidlet, udsættes for en alvorlig risiko for alvorlig og uafvendelig forværring af sit helbred?</p>			
C-649/19	<p>Spetsializirana prokuratura</p> <p>1) Gælder tiltaltes rettigheder i henhold til artikel 4 (navnlig retten i henhold til artikel 4, stk. 3), i henhold til artikel 6, stk. 2, og i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13 for en tiltalt, der er blevet anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre?</p> <p>2) I bekræftende fald: Skal artikel 8 i rammeafgørelse 2002/584 fortolkes således, at den tillader en ændring i indholdet af den europæiske arrestordre med hensyn til formularen i bilaget, herunder tilføjelse af en ny tekst til denne formular, vedrørende en eftersøgt persons rettigheder i forhold til den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat med hensyn til at anfægte den nationale arrestordre og den europæiske arrestordre?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Er det i overensstemmelse med 12. betragtning til rammeafgørelse 2002/584/RIA, med samme rammeafgørelses artikel 1, stk. 3, artikel 4, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, og med chartrets artikel 6 og 47, når en europæisk arrestordre udstedes i fuldstændig overensstemmelse med formularen i henhold til bilaget (dvs. uden at den eftersøgte person informeres om dennes rettigheder ved den udstedende judicielle myndighed) og den udstedende judicielle myndighed straks, efter at den får kendskab til anholdelsen af den pågældende, informerer den pågældende om dennes rettigheder og tilsender vedkommende det relevante materiale?</p> <p>4) Såfremt der ikke findes noget andet retligt middel til at sikre de rettigheder, der tilkommer en person, der er blevet anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre, i henhold til artikel 4, navnlig retten i henhold til artikel 4, stk. 3, i henhold til artikel 6, stk. 2, og i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13/EU, er rammeafgørelse 2002/584 da gyldig?</p>	Justitsministeriet	GA	30.09.20
C-485/18	<p>Groupe Lactalis</p> <p>- Skal artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011, der bl.a. bestemmer, at Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet vedrørende obligatorisk angivelse af oprindelsesland eller herkomststed for så vidt angår mælk og mælk anvendt som ingrediens i mejeriprodukter, anses for specifikt at have harmoniseret dette spørgsmål som omhandlet i forordningens artikel 38, stk. 1, og er den til hinder for medlemsstaternes beføjelse til at vedtage foranstaltninger indeholdende krav om supplerende obligatoriske oplysninger på grundlag af denne forordnings artikel 39?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	01.10.20

	<p>- I tilfælde af, at de nationale foranstaltninger er begrundet i hensynet til beskyttelse af forbrugerne i henhold til artikel 39, stk. 1, skal de to kriterier, der er fastsat i denne artikels stk. 2, og som vedrører dels kravet om en dokumenteret forbindelse mellem visse af fødevarens kvaliteter og dens oprindelse eller herkomst, dels dokumentation for, at de fleste forbrugere tillægger en sådan oplysning stor værdi, da sammenholdes, og forholder det sig navnlig således, at vurderingen af, om forbindelsen er dokumenteret, kan baseres på rent subjektive forhold vedrørende den værdi, som de fleste forbrugere knytter til forbindelsen mellem en fødevarers kvaliteter og dens oprindelse eller herkomst?</p> <p>- For så vidt som fødevarens kvaliteter synes at kunne udstrækkes til samtlige de forhold, der bidrager til fødevarens kvalitet, skal der da tages hensyn til de omstændigheder, der vedrører fødevarens modstandsdygtighed over for transport og risikoen for forringelse af fødevareren under transporten, når det skal vurderes, om der foreligger en dokumenteret forbindelse mellem visse af fødevarens kvaliteter og dens oprindelse eller herkomst i forbindelse med anvendelsen af artikel 39, stk. 2?</p> <p>- Forudsætter vurderingen af de betingelser, der er fastsat i artikel 39, at en fødevarers kvaliteter skal anses for at være særegne på grund af dens oprindelse eller herkomst eller for at være garanteret som følge af denne oprindelse eller denne herkomst, og kan angivelsen af oprindelse eller herkomst i sidstnævnte tilfælde, uanset harmoniseringen af de sundheds- og miljønormer, der gælder inden for Den Europæiske Union, angives mere præcist end en angivelse i form af »EU« eller »uden for EU«?</p>			
C-649/18	<p>A</p> <p>Følgende præjudicielle spørgsmål fremsendes til Den Europæiske Unions Domstols Justitskontor med henblik på at få afklaret, om EU-lovgivningen, herunder [.]</p> <p>- artikel 34 TEUF, - bestemmelserne i artikel 85c i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (med senere ændringer), og - bestemmelsen om det indre marked i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked gør det muligt for en EU-medlemsstat på dens område at pålægge apoteker, som er hjemmehørende i en anden EU-medlemsstat, at overholde særlige regler vedrørende:</p> <p>- forbud mod at opfordre kunderne ved hjælp af metoder, som er i strid med apotekerhvervet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel R 4235-22 i den franske lov om offentlig sundhed</p> <p>- forbud mod at tilskynde patienter til at misbruge lægemidler i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel R 4235-64 i den franske lov om offentlig sundhed</p> <p>- forpligtelsen til at iagttage god praksis i forbindelse med udlevering af lægemidler som defineret af medlemsstatens myndigheder, idet det herved bl.a. kræves, at der indgår et sundhedsspørgeskema i forbindelse med køb af lægemidler online, og forbydes at anvende søge- og annonceringsydelser mod betaling, således som fastsat i den franske social- og sundhedsministers bekendtgørelse af 28. november 2016?</p>	Sundheds- og Ældreministeriet Lægemiddelstyrelsen		

C-157/19 P	<p>Makhlouf mod Rådet</p> <p>Påstande: —Appellen antages til realitetsbehandling og appellanten gives medhold.</p> <p>—Følgelig ophæves dom af 12. december 2018 afsagt af Den Europæiske Unions Ret i sag T-409/16, Ehab Makhlouf mod Rådet for Den Europæiske Union.</p> <p>Der træffes endvidere en ny afgørelse med følgende indhold:</p> <p>—Afgørelse (FUSP) 2016/850 af 27. maj 2016 (1) og de efterfølgende gennemførelsesretsakter hertil annulleres, for så vidt som de vedrører appellanten.</p> <p>—Rådet for Den Europæiske Union betaler sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	01.10.20
C-331/19	<p>Staatssecretaris van Financiën</p> <p>1) Skal det i bilag III, nr. 1), til momsdirektivet af 2006 anvendte begreb levnedsmidler fortolkes således, at der herved i overensstemmelse med artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, skal forstås alle stoffer eller produkter, som, uanset om de er uforarbejdede eller helt eller delvis forarbejdede, er bestemt til eller med rimelighed må antages at skulle indtages af mennesker? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, hvorledes skal dette begreb da defineres?</p> <p>2) Såfremt spiselige produkter eller drikkevarer ikke kan anses for levnedsmidler bestemt til at indtages af mennesker, på grundlag af hvilke kriterier skal det da afgøres, om sådanne produkter normalt er bestemt til at anvendes som supplement til eller i stedet for levnedsmidler?»</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	01.10.20
C-501/19	<p>UCMR – ADA</p> <p>1) Leverer indehavere af rettigheder til musikværker en ydelse som omhandlet i artikel 24, stk. 1, og artikel 25, litra a), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (momsdirektivet) til arrangører af forestillinger, fra hvilke kollektive forvaltningsorganisationer på grundlag af en tilladelse – en ikkeeksklusiv licens – i eget navn, men på vegne af disse indehavere, modtager vederlag for overføring til almenheden af musikværker?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, ønskes det oplyst, om kollektive forvaltningsorganisationer, når de modtager vederlag fra arrangører af forestillinger for retten til overføring til almenheden af musikværker, da handler som afgiftspligtige personer som omhandlet i momsdirektivets artikel 28, og om de er forpligtede til at udstede fakturaer med moms til de respektive arrangører af forestillinger, og om ophavsmænd og andre indehavere af ophavsrettigheder til musikværker skal udstede fakturaer med moms til de kollektive forvaltningsorganisationer, når vederlagene udbetales til dem?</p>	Kulturministeriet Skattestyrelsen	GA	01.10.20

C-526/19	<p>Entoma Skal artikel 1, stk. 2, litra e), i forordning af 27. januar 1997 fortolkes således, at dens anvendelsesområde omfatter fødevarer bestående af hele dyr bestemt til konsum som sådan, eller finder bestemmelsen kun anvendelse på isolerede fødevarer ingredienser, der er fremstillet af insekter?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	01.10.20
C-940/19	<p>Les Chirugiens-Dentistes de France e.a. Udelukker artikel 4f, stk. 6, i direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005, at en medlemsstat indfører mulighed for en delvis adgang til et af de erhverv, som er omfattet af mekanismen for automatisk anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i bestemmelserne i samme direktivs kapitel III i afsnit III?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet	GA	01.10.20
C-344/19	<p>Radiotelevizija Slovenija 15. De spørgsmål, som nærværende ret forelægger Domstolen, er som følger: – Skal artikel 2 i direktiv 2003/88 fortolkes således, at en sammenhængende tilkaldevagt – under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, hvor en arbejdstager, som arbejder på en tv-station, i det tidsrum, hvor den pågældende har fri fra arbejde (når vedkommendes fysiske tilstedeværelse på arbejdspladsen ikke er påkrævet), skal være til rådighed på tilkald og om nødvendigt vende tilbage til arbejdet inden for en time – skal anses for arbejdstid? – Har det under omstændigheder som de i den foreliggende sag omhandlede betydning for kvalificeringen af den sammenhængende tilkaldevagt, at arbejdstageren opholder sig i en bolig på det sted, hvor denne udfører sit arbejde (på en tv-station), fordi stedets geografiske træk gør det umuligt (eller vanskeligere) at tage »direkte« hjem hver dag? – Gør det nogen forskel for besvarelsen af de to forudgående spørgsmål, såfremt der er tale om en beliggenhed, hvor mulighederne for at dyrke fritidsaktiviteter i fritiden på grund af områdets geografiske træk er begrænsede, eller hvor arbejdstageren støder på vidtgående begrænsninger i forvaltningen af sin fritid og dyrkelsen af interesser (vedkommende kan ikke bo hjemme)?</p>	Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	GA	06.10.20

C-580/19	<p>Stadt Offenbach am Main</p> <p>1. Skal artikel 2 i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at rådighedsperioder, hvor en arbejdstager er forpligtet til inden for 20 minutter at nå bygrænsen for sit tjenestested med indsatsvognen og iført indsatsbeklædning, anses for arbejdstid, selv om arbejdsgiveren ikke har foreskrevet arbejdstageren et opholdssted, men arbejdstageren alligevel er væsentligt begrænset i valget af lokalitet og i mulighederne for at hellige sig sine personlige og sociale interesser?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 2 i direktiv 2003/88/EF i en situation som den, der er beskrevet i det første spørgsmål, fortolkes således, at der ved definitionen af begrebet arbejdstid også skal tages hensyn til, om og i hvilken udstrækning det i løbet af en vagttjeneste, som skal tilbringes på et sted, der ikke er foreskrevet af arbejdsgiveren, som regel må påregnes, at arbejdstageren vil blive tilkaldt?</p>	Beskæftigelsesministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	GA	06.10.20
C-330/19	<p>Exter</p> <p>Følger det af EF-toldkodeksens artikel 121, stk. 1, at en præferencetoldforanstaltning, der fandt anvendelse på importerede varer på det tidspunkt, hvor varerne blev henført under ordningen med aktiv forædling med anvendelse af systemet med suspension, stadig kan tages i betragtning ved fastsættelsen af den toldskyld, der opstår, når varerne bringes i fri omsætning, eventuelt i ændret tilstand, såfremt denne præferencetoldforanstaltning var suspenderet på tidspunktet for antagelsen af angivelsen af varenes overgang til fri omsætning?</p>	Toldstyrelsen	Dom	07.10.20
C-456/19	<p>Aktiebolaget Östgötatrafiken</p> <p>1. Skal artikel 4, stk. 1, litra b), i direktiv 2015/2436 fortolkes således, at det – ved en ansøgning om registrering af et varemærke, der kendetegner tjenesteydelser, og hvor ansøgningen vedrører et tegn placeret i en særlig position, der dækker store dele af de fysiske genstande, som anvendes for at levere tjenesteydelserne – skal efterprøves, om varemærket ikke er uafhængigt af genstandenes udseende?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er det da nødvendigt for, at varemærket kan anses for at have særpræg, at det adskiller sig væsentligt fra normen eller sædvanen i den berørte erhvervssektor?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	08.10.20
C-476/19	<p>Combinova</p> <p>En toldskyld ved import eller eksport, som er opstået i henhold til artikel 79, ophører i følge artikel 124, stk. 1, litra k), hvis der over for toldmyndighederne fremlægges tilstrækkelige beviser for, at varerne ikke er blevet anvendt eller forbrugt og er blevet ført ud af Unionens toldområde. Betyder begrebet »anvendt«, at en vare er blevet bearbejdet eller forædlet i overensstemmelse med formålet med den tilladelse, som et selskab har fået for varen, eller omfatter begrebet en anvendelse, der går ud over dette? Er det relevant, om anvendelsen finder sted før eller efter toldskyldens opståen?</p>	Toldstyrelsen	Dom	08.10.20

C-514/19	<p>Union des industries de la protection des plantes</p> <p>1. Når en national foranstaltning med henblik på at begrænse anvendelsen af aktivstoffer formelt er blevet meddelt Kommissionen i henhold til artikel 5 i direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015, dog med en præsentation af de elementer, der har foranlediget medlemsstaten til at anse det pågældende stof for at udgøre en alvorlig risiko for menneskers eller dyrs sundhed eller for miljøet, og denne risiko kun kan forvaltes på tilfredsstillende vis i henhold til de gældende regler ved hjælp af de foranstaltninger, som medlemsstaten har truffet, en præsentation, der er tilstrækkelig tydelig til, at Kommissionen ikke kan tage fejl af, at anmeldelsen er baseret på forordning nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009, skal Europa-Kommissionen da anse denne anmeldelse for at være blevet indsendt i henhold til den i forordningens artikel 69 og 71 omhandlede procedure og eventuelt foretage yderligere undersøgelser eller træffe foranstaltninger, der imødekommer kravene i denne lovgivning såvel som de bekymringer, som denne medlemsstat har givet udtryk for?</p> <p>2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, skal gennemførelsesforordning nr. 2018/783, 2018/784 og 2018/785 af 29. maj 2018, der forbyder anvendelsen af stofferne thiamethoxam, clothianidin og imidacloprid fra og med den 19. december 2018, undtagen til behandling af afgrøder i permanente væksthuse, der forbliver i et permanent væksthuse i hele deres livscyklus, da betragtes som foranstaltninger, der er truffet som svar på en anmodning fremsat af Frankrig den 2. februar 2017 om et generelt forbud mod anvendelsen af plantebeskyttelsesmidler indeholdende et eller flere af stofferne i neonicotinoidfamilien og frø behandlet med sådanne stoffer?</p> <p>3. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad kan en medlemsstat, der på grundlag af artikel 69 i forordning nr. 1107/2009, har anmodet Kommissionen om at træffe foranstaltninger med henblik på at begrænse eller forbyde anvendelsen af plantebeskyttelsesmidler indeholdende et eller flere stoffer fra neonicotinoidfamilien og frø behandlet med disse produkter da gøre, hvis Kommissionen kun delvist tager anmodningen til følge og kun begrænser anvendelsen af tre af stofferne i neonicotinoidfamilien og ikke dem alle.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	08.10.20
C-644/19	<p>Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu e.a.</p> <p>Skal artikel 1, artikel 2, stk. 2, litra b), og artikel 3 i direktiv 2000/78 samt § 4 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, og gennemført ved Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, fortolkes således, at en foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, der giver en arbejdsgiver mulighed for at fastsætte, at personer, der er fyldt 65 år, kun kan forblive i ansættelsen som fastansat med hensyn til de rettigheder, som de er tillagt inden pensionering, hvis de har status som ph.d.-vejledere, hvilket skader andre personer, der befinder sig i samme situation, og som ville have en sådan mulighed, såfremt der var ledige stillinger og de opfyldte kravene vedrørende arbejdsindsats, samt åbner mulighed for at pålægge personer, som ikke er ph.d.- vejledere, flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter i henhold til en aflønningsordning på »timebasis« for den samme akademiske aktivitet, som er mindre fordelagtig end den, der indrømmes fastansatte</p>	Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	08.10.20

	<p>universitetsundervisere, udgør en forskelsbehandling i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i de nævnte bestemmelser? Kan den omstændighed, at anvendelsen af EU-retten har forrang (princippet om EU-rettens forrang), fortolkes således, at den giver en national domstol mulighed for at undlade at anvende en endelig national dom, hvori det fastslås, at direktiv 2000/78/EF under de foreliggende omstændigheder er blevet overholdt, og der ikke er tale om forskelsbehandling?</p>			
C-657/19	<p>Finanzamt D</p> <p>1. Foreligger der under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, hvor en afgiftspligtig person for Medizinischer Dienst der Krankenversicherung (sygeforsikringens lægetjeneste) udarbejder vurderinger vedrørende patienters plejebehov, en virksomhed, der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 132, stk. 1, litra g), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:</p> <p>a) Er det tilstrækkeligt for, at en erhvervsdrivende kan anerkendes som et foretagende af almennyttig karakter som omhandlet i artikel 132, stk. 1, litra g), i direktiv 2006/112/EF, at den pågældende som underleverandør leverer ydelser til et organ, der efter national ret er anerkendt som almennyttigt foretagende som omhandlet i artikel 132, stk. 1, litra g), i direktiv 2006/112/EF?</p> <p>b) Såfremt spørgsmål 2, litra a), besvares benægtende: Er den omstændighed, at sygekasserne og plejeforsikringsinstitutionerne i fuldt omfang bærer udgifter afholdt af et anerkendt organ som omhandlet i artikel 132, stk. 1, litra g), i direktiv 2006/112/EF, under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede tilstrækkelig til, at en underleverandør til dette organ også skal anses for et anerkendt organ?</p> <p>c) Såfremt spørgsmål 2, litra a) og b), besvares benægtende: Kan medlemsstaten gøre anerkendelsen som foretagende af almennyttig karakter betinget af, at den afgiftspligtige person rent faktisk har indgået en aftale med en social sikrings eller plejeinstitution, eller er det tilstrækkeligt for en anerkendelse, at der efter national ret kan indgås en aftale?</p>	Skattestyrelsen	Dom	08.10.20
C-711/19	<p>Admiral Sportwetten e.a.</p> <p>1) Skal artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester fortolkes således, at de bestemmelser i Wiener Wettterminalabgabegesetz (Wiens lov om afgift på væddemålsterminaler), som fastsætter en afgift på drift af væddemålsterminaler, skal anses for »tekniske forskrifter« som omhandlet i denne bestemmelse?</p> <p>2) Fører manglende meddelelse af bestemmelserne i Wiener Wettterminalabgabegesetz som omhandlet i direktiv (EU) 2015/1535 til, at en afgift som væddemålsterminalafgiften ikke må opkræves?</p>	Skatteministeriet	Dom	08.10.20